

Šta bi dijete Božje učinilo?

napisao Danijel Dragaš 30.04.21. *Članak*

1. Zašto radije koristim termin „dijete Božje“ nego „kršćanin?“

Iskreno, sve manje imam želju biti povezan sa nazivom „kršćanin.“ To naravno govorim sa tugom u srcu. Kada proučavamo povijest čovječanstva, dolazimo do spoznaje da oni koji su sebe zvali i dan danas se zovu kršćanin, su činili mnoga nehumana i zla djela. U kulturi kojoj ja danas živim, riječ „crkva“ ili „kršćanin“, izazivaju revolt i ljutnju u pojedincu. I to je tako sa razlogom. Stoljeća i stoljeća sramotnih i nehumanih djela su učinjena u ime kršćanstva. I dovela su današnjeg čovjeka do osjećaja gađenja prema tom nazivu. Ovo je jedan od ključnih razloga zašto ću se u ovom članku koristiti terminom „dijete Božje.“ Ne želim da me čitatelj dok bude čitao ovaj članak poistovjeđuje sa nazivom „kršćanin“, motiv mi je da upozna mene kao pojedinca koji želi iskreno promovirati sliku Božju.

2. Moram biti iskren, nekoliko puta sam odustajao od pisanja ovog članka. Zašto? Zato jer je tema u članku izuzetno osjetljive prirode. Ali događaj u Crnoj Gori je ostavio snažan dojam na mene. I zbog toga sam dobio motivaciju da pokušam prikazati „prave“ karakteristike Božjeg djeteta.

3. Prije nego to učinim, volio bi sa vama ukratko podijeliti moj život prije Boga. Život koji sam živio prije nego sam upoznao Boga je bio poprilično buran. Moja putovanja po svijetu i profesije kojima sam se bavio, priuštile su mi upoznavanje i druženje raznolikim ljudima. Življenje u Americi i Europi, dali su mi uvid u svijet koji ja do tada nisam poznao.

3.1. Moj svakodnevni život - u inozemstvu - je bio okružen gej osobama. Moje kolege su bili gej, prijatelji sa kojima sam se družio su imali druge prijatelje koji su bili gej. Okružen tom istinom, morao sam prihvatiti da biti „gej“ je nešto sasvim normalno. Ja, kao netko tko je došao iz Hrvatske, bio sam zgrožen takvim gledanjem na realnost u kojoj živimo.

Zašto sam „morao“ prihvatiti? Zato jer je kultura u tim gradovima tražila od mene da prihvatim.

3.2. Moji su osjećaji prema toj ideji su na početku bili negativne prirode, bio sam zbunjen, ljut, osjećaj gadosti se pojavljivao u meni. I sve je to na kraju bio produkt mog javnog nezadovoljstva prema gej osobama. Nisam nikoga fizički ozlijedio – hvala Bogu -ali sam jasno svojim stavom pokazivao; „Ne prilazi mi, jer ćeš imati problema sa mnom!“

3.3. Ljudi oko mene, moji poznanici i kolege, oni koji su prihvaćali tu realnost kao nešto potpuno normalno, su mene; „zatvorenog uma“¹ (tako su me zvali), kritizirali za moje stavove svakodnevno. Naravno, sve su to činili u želji da mi „otvore um“, da postanem „open minded.“²

4. Provodeći sve više vremena u inozemstvu postalo mi je potpuno normalno gledati muškarca kako se ljubi sa drugim muškarcem, ili ženu kako se ljubi sa drugom ženom. Postalo mi je čak simpatično kada bi mi se muškarci u noćnom klubu počeli udvarati. Neki od njih su postali moji dobri poznanici. Uglavnom, prepustio sam se svijesti koja je vladala unutar tih gradova. Postao sam „open minded.“ Postao sam „kul.“

5. Nekoliko godina kasnije „potres“ ulazi u moj život, dobivam dijagnozu neizlječive bolesti. I kroz taj „proces“ izmiješanih događaja, iskustva, ljutnje, gorčine, depresije, straha, i osjećaja nemoći, upoznajem sebe. Upoznajem, tko sam ja zapravo u srži moga postojanja.

5.1. Kroz bolest ono najgore je izlazilo iz mene, „ljutnja“ je bila moj najbolji prijatelj. Oni koji su najviše stradali u tom procesu su bili moji najbliži.

1. Close minded, na hrvatskom jeziku; zatvorenog uma, opisuje ljude koji su kroz svoju kulturu u kojoj žive postali puni predrasuda. To su ljudi koje ne vole promijene, ono šta im je strano, agresijom žele utišati. Uličnim žargonom, oni su prozvani; zatucani, zaostali, religijski fanatici

2. Riječ open minded opisuje osobu koja je otvorena za promijene, opisuje osobu koja je bez predrasuda. Opisuje osobu koja ne živi u prošlosti crkvene tradicije koja je zatrovala umove mnogih kultura i naroda kroz povijest.

5.2. Netko je rekao da; Kada je čovjek suočen sa smrću, tada njegovo pravo „ja“, njegove „prave boje“ izlaze iz njega! Potvrđujem iz svog osobnog iskustva da je ta izjava istinita. Kroz taj proces, svakodnevno su mi dolazile misli o životu koji sam živio prije te bolesti. Moja savjest mi „nije dala mira.“ Na početku sam se strastveno borio, odbijao sam prihvatiti osuđivanje moje savjesti. Iako bolestan, slomljen fizički od bolova, i dalje sam imao snage biti u pobuni protiv moje vlastite savjesti.

5.3. Hvala Bogu, došao je dan kada sam se počeo pitati, „ali iskreno“, zašto je to tako? Zašto mi se događa ovo šta mi se događa? U počecima tog iskrenog preispitivanja samog sebe, počeo sam uviđati da sam većinu svog života bio; manipulator, lažov, sklon alkoholu, drogama, i seksulano ugroženo ljudsko biće. Posramio sam se „iskreno“ u svom srcu zbog toga, i tražio sam Boga da mi oprost.

5.4. Sada sa ove perspektive mogu reći da je to; „naj oslobađajući, i naj potresniji proces“ u mom životu. Neću reći „događaj“, jer nije! To je „proces.“ Zašto tako govorim? Zato jer i ono najgore – potres (moja bolest) - je bila potrebna da bi došao do te spoznaje. A to je; „sloboda koju sada živim.“ Moj osobni hod sa Bogom je započeo od tog trenutka.

6. Ok, vraćamo se na početak, sada ću vam ispričati o događaju koji se dogodio u Crnoj Gori. Kako sam rekao na početku, on me motivirao da napišem ovaj članak.

6.1. Nedavno je u Crnoj Gori mladić išao prema svojoj obiteljskoj kući da posjeti majku. Nekoliko osoba je odlučilo fizički ozlijediti tog mladića. Znajući da je mladić član LGBT zajednice, ozlijedili su mu genitalije, i urezali nožem „križ“ na prsima. Sve moguće javne ustanove; LGBT zajednica, vlada Crne Gore, Europski čelnici, Američka ambasada, i Pravoslavna Crkva, su javno osudile taj nehuman i perverznan čin. I ja im se naravno pridružujem u toj osudi.

7. Shvaćajući polako pravu Biblijsku perspektivu, pokušati ću prikazati u ovom članku, šta bi ja kao dijete Božje trebao učiniti kada bi se slučajno pojavio nakon tog događaja i vidio ozlijeđenog mladića da leži na cesti izranjavan i pretučen? Šta bi učinio?

7.1. U (Luki 10, 29-35) imamo događaj gdje su razbojnici napali čovjeka dok je silazio iz Jeruzalema. Pretukli su ga, opljačkali, i ostavili da leži napola mrtav na cesti. Kontekstom ovog odlomka se neću baviti, ali vjerujem da možemo izvući primjenu za situaciju navedenu iznad. Samarijanac koji je naišao dok je taj čovjek ležao pretučen, je odlučio pokazati milost, ljubav, brigu, i odgovornost prema drugom ljudskom biću. Oprao mu je rane, i odveo ga na svome magarcu u obližnju gostionicu. Vlasnika gostionice je zamolio da se pobrine za ranjenog čovjeka, da ga nahrani i da mu da krevet. A on će sve platiti, tokom svog povratka nazad.

7.2. Vjerujem da ja kao dijete Božje imam dužnost, isto kao i Samarijanac, pobrinuti se za tog mladića. Prvo bih pozvao Policiju i Hitnu, nakon toga, pokušao bih mladiću zaustaviti krvarenje (previti mu rane.) A, ako smatram da mogu doći do bolnice prije nego Hitna dođe do nas, stavio bi mladića u svoj auto i odveo ga u bolnicu. U bolnici bi ostao dok ne dobijem informaciju od doktora, kako je mladić, i hoće li sve biti u redu? Rekao bi doktorima da se pobrinu za njega i otišao svojim putem. Nakon nekog vremena, otišao bi posjetiti mladića u bolnicu. U namjeri da prikažem; „tko je moj Bog Otac.“ A On je onaj koji se brine i ljubi. On je milostiv Bog.

7.3. Sve šta dalje kažem je teoretski moguće. Drugim riječima, ako bi se scenarij razvio u tom smjeru, dijete Božje bi trebalo tako i tako reagirati. Kada mladić izađe iz bolnice, i trauma koju je doživio polako počne jenjavati. On odluči pozvati me i zahvaliti mi na mojoj pomoći. Sada ja, kao dijete Božje imam priliku da učinim ono zašto sam zapravo ovdje na zemlji, a to je, da svjedočim tom mladiću o neiscrpoj milosti Božjoj koja je realnost u mojem životu sada.

8. Prije nego svjedočim mladiću, želim citirati riječi pravoslavnog svećenika, koji je iznio javno svoja stajališta o tom zločinačkom činu.

Njegove riječi: „S najvećim gnušanjem i prezirom kao svećenik i pravoslavni krišćanin osuđujem ovakav neljudski čin i anticivilizacijski čin. Križ koji je simbol ljubavi prema bližnjima, naročito onima koji su drugačiji, postao je u ovom slučaju znak hule na Boga ljubavi, onaj koji je raspet na križu svima oprašta i raširenim rukama grli cio svijet.“

8.1 Da li je to Biblijska perspektiva, ovo šta svećenik ovdje govori. Je, ali djelomična. Moramo produbiti značenje „križa“ ako želimo reći cijelu istinu o njemu. Sada, kao dijete Božje trudim se učiti pravi Biblijski nauk. Nauk učen od Isusa Krista i Apostola, a ne od kršćanske tradicije.³ Proučavajući Bibliju došao sam do jako važnih spoznaja. Čitajući Poslanice apostola Pavla, posebno (Rimljane i Korinćane), vidimo da se Pavao obraća ljudima sa kojima je okružen, nabraja im nepravedna djela koja su činili, i govori im; „Takvi neće baštiniti kraljevstva Božjega!“

8.2. Pavao govori; „Oni koji su bludnici, pijanice, varalice, razbojnici, lažovi, klevetnici, tužitelji, oni koji imaju odnos – muškarac sa muškarcem, žena sa ženom. Ti neće baštiniti kraljevstva Božjega!“

8.3. Kako sam odrastao u zemlji gdje kršćanska tradicija prevladava, dobio sam dojam da biti gej je jedan od najvećih grijeha. Bog ne može i neće oprostiti onima koji to čine! Mi koji lažemo, klevećemo, i varamo, mi smo ok, to se da oprostiti! Ne samo to, mi smo učenici od naše kulture da mrzimo one koji su gej. Sada sa ove perspektive mogu samo reći da me je jako sram što sam dijelio stavove svoje kulture.

8.4. Moje pitanje je, da li je to prava Biblijska perspektiva? Drugim riječima, da li je biti gej veći grijeh od ostalih? Mislim da nije. Apostol Pavao nije rekao; „Oni koji su lažovi, bludnici, vi ste manji grješnici.

3. Bibliju su prisvojili različiti vjerski sustavi vjerovanja i tradicije kako bi pružili dokaze za svoja gledišta i u konačnici opravdali svoj religijski sistem. Pod različite mislim na svu kršćansku tradiciju koja se pojavila nakon smrti apostola nadalje.

Ali vi, vi koji imate odnos muškarac sa muškarcem, vi ste najgori, vama je nemoguće baštiniti kraljevstvo Božje! "Pavao je svu „nepravедnost“ svrstao u istu grupu. Zašto? Zato jer biti „lažov“ je isto prikaz našeg neprijateljstva prema Svetom Bogu. Bog svaki grijeh gleda isto. Pavao želi istaknuti da smo u Božjim očima „svi mi grješnici.“ Nitko nije bolji od drugoga. **Zato jer ti samo „lažeš“, ne znači da si bolji od onoga koji je „gej.“ Nisi!** Ovo je ključno razumjeti ja vjerujem. Kada to shvaćamo, znamo na koji način trebamo prići onima sa kojima želimo podijeliti svoje svjedočanstvo.

9. Pokušat ću produbiti izjave pravoslavnog svećenika. Da, Bog ljubi, Bog oprašta, Bog je milostiv, Bog poziva one koje „nitko drugi“ ne bi pozvao k sebi. Ali tko su ti koji će na kraju vidjeti kraljevstvo Božje?

9.1. Jedan Biblijski učitelj je rekao nešto šta me potreslo u mojem najdubljem postojanju. A to je; „Zamislimo da znamo čovjeka koji je pedofil, znamo i upoznati smo sa njegovim zločinačkim radnjama. Naravno da bi u nama to izazivalo prezir prema toj osobi. Ali, ako se taj čovjek „iskreno“ pokaje u svome srcu, Bog će mu oprostiti. Pitanje je sada meni i vama, da li ćemo „mi“ tom čovjeku oprostiti? Ako smo djeca Božja, trebali bi mu oprostiti. A, ako ne možemo, onda se moram ja, a isto tako i vi pitati, da li sam ja zapravo dijete Božje? Kada stvarno duboko promislim o pitanju ovog učitelja, dolazim do spoznaje; „koliko je zapravo Bog milostiv“, i, „koju težinu nosi Isusov križ.“

10. Ok, vratimo se teoretski mogućem susretu mene i mladića. Najbolji mogući način kako upoznati mladića sa dubinom križa je; svjedočiti mu.

U namjeri da mu prikažem kakav nevjerojatan poklon je Bog dao meni „besplatno.“

10.1. Ispričao bi mu kako sam tokom svoje bolesti polako odustajao od života, kako mi je bilo dosta kirurškog noža dok je bolest grizla sve jače i jače. Ispričao bi mu da sam u najvažnijim trenucima svoga života uvidio tko sam zapravo ja. Umoran i ispaćen čovjek, koji je cijeli život bio u ratu protiv Boga.

Moji grijesi; seksualne nastranosti, drogiranje, laži, spletke, kriminalne radnje, novac, titule, uspjeh u poslu, želja da me drugi važni ljudi prihvate u svoje krugove, sve što sam vjerovao da su temelji mog osobnog zadovoljstva, sada su me izjedali iznutra. Ispričao bi mu kako sam shvatio koliko je „površno i isprazno“ bilo gledati da su ti čimbenici smisao mog života koji mi je dan. I zbog tog shvaćanja, znao sam u najdubljem mjestu svoga postojanja; „da ne mogu takav pred Boga!“ Onda bi mu rekao da sam u dva ujutro u bolničkom krevetu doslovno jecao (nikada tako plakao nisam) i govorio; „Bože, oprosti mi molim te, ne mogu više sam, oslobodi me od ovog tereta koji nosim u sebi, jadan sam ti ja čovjek!“

10.2. Nakon toga bi podijelio sa njim kako zaista Bog gleda na grijeh. Da Bog nikada neće i ne može prihvatiti nekoga kao svoje dijete prije nego on ili ona ne priznaju tko su oni zapravo pred Bogom.

10.3. Možda se pitate; „Zašto bi tako nešto zlobno rekao tom mladiću, pogotovo nakon svega šta je prošao?“

Moj kratki odgovor bi bio; „Zato jer je meni bitno ono što Bog Otac traži od mene, a ne što čovjek traži od mene.“

11. Vjerujem da sam dužan pokušati objasniti šta mislim pod tim kraćim odgovorom. Naime, nakon spoznaje, da me je grijeh „proždirao“ većinu mog života – sada s ove perspektive - shvaćam koji mi je nevjerojatan poklon dao Bog Otac. Dao mi je „slobodu“ od mene samoga. Takvu radost ne možete ne podijeliti, ne možete šutjeti. Ja ne govorim to ovom mladiću jer ga mrzim, ja njega volim i poštujem kao ljudsko biće koje je stvoreno na „sliku Božju.“ I u želji da ga spasim od ropstva koje nosi u sebi, koje ga proždire – iako on to možda ne zna - ja sam mu dužan reći istinu.

11.1. Vjerujem da je svatko ljudsko biće kroz svoje postojanje bilo suđeno svojom savješću. Pitanje je, da li je odlučio odbaciti tu misao, ili je djelovao, mijenjao se u skladu sa tom misli. Isto kao što lažov zna da nije u redu lagati, vjerujem da taj mladić u najdubljem postojanju svoga bića zna, da to što čini, nije uredu.

Da li je tokom vremena otupio svoju savjest i uvjerio sam sebe da je to u redu, to što čini? Možda je, ne znam.

11.2. Znam da „ja“ jesam otupio svoju savjest. I zbog toga, Bog je poslao potres (bolest) u moj život, u namjeri da se probudim. I hvala mu za to.

12. U (Ivanovom Evanđelju 8, 3-11) Židovi su htjeli kamenovati ženu koja je učinila preljub. Šta je Isus po tom pitanju učinio? Nakon Isusovog govora, Židovi su odlučili baciti kamen na pod i otišli su, nisu kamenovali ženu. Isus prilazi toj preplašenoj ženi, i kaže joj; Gdje su? Nitko te ne osudi? I ja te ne osuđujem, idi i ne griješi više! Ako sam dijete Božje, onaj koji slijedi svoga rabbia (učitelja), ako ljubim Isusovo učenje, shvaćam da nemam nikakvo pravo osuditi tog mladića zbog onoga šta čini. Zašto? Zato jer sam isti kao i on; „grješnik pred Bogom.“

12.1. Nažalost, prije nego sam upoznao Boga, i ja sam bio samo pravedni sudac (kao Židovi) koji je htio kamenovati tog mladića. Sada se kajem zbog toga, ja želim biti kao moj Gospodin Isus. Ja neću otići kao što su ti Židovi otišli. Ja ću spustiti kamen na zemlju, i prići tom mladiću (kao što je prišao ženi moj Gospodin Isus), i reći mu; I ja te ne osuđujem, idi i ne griješi više! Teoretski govoreno; možda je moje svjedočanstvo potres koje Bog šalje u život ovoga mladića.

13. „Idi i ne griješi više“ reče Isus toj ženi. Šta stoji iza tih riječi? Koji je jedan od „glavnih motiva“ u umu Isusa kada je ženi rekao te riječi ? Siguran sam da te riječi imaju jako puno primjena. Biblija i glasnici Božji (propovjednici) su čovječanstvo kroz cijelu povijest upozoravali da dolazi Sudnji dan, kada će Bog suditi svijet. I sve je to istina. Ali kako sve više ulazim u život Isusa Krista shvaćam da jedan od njegovih „glavnih motiva“ je bio pronaći svoju pravu obitelj, svoju braću i sestre sa kojima će provesti cijelu vječnost. Kada je rekao ženi te riječi, vjerujem da je ovo mislio; „Ja želim da ti budeš dio moje obitelji, najveća tragedija u povijesti čovječanstva je da jedan ljudski život završi!“ „Ja ne želim da tvoj život završi, želim da dijeliš sa mnom Slavu koju mi je Bog Otac odlučio predati.“

13.1. Kakvu nam je Slavu Bog Otac odlučio dati besplatno kao dar kroz svoga Sina, Isusa Krista?

13.2. Što više upoznajem tko Bog zapravo je, sve veću želju imam biti s njim. Sve veću želju imam promovirati njegovu sliku. Bog koji daje „život“ je meni obećao dati vječni život. Ja volim svoga Boga Oca i predajem svoj život u njegove ruke. A to nikada ne bih mogao učiniti da nisam prvo upoznao njegovog Sina Isusa, „svjetlo“ koje je Bog Otac poslao na svijet.

14. Sve više shvaćam da ljudi nisu stvoreni da prestanu postojati. Ljudi su stvoreni da „žive.“ Mi smo stvoreni na sliku Božju. Mi pjevamo, mi stvaramo, mi istražujemo, mi komuniciramo jezicima, mi volimo, mi sadimo, mi uživamo u zvucima i kreacijama koje su stvorene.

Mi imamo sposobnost zamisliti nešto i onda svojim rukama to pretvoriti u materiju. Postoji nevjerojatno mnogo dokaza da smo mi kao bića „jedinствeni“ u ovom stvorenom poretку. I to je dokaz da smo „stvoreni na sliku Božju.“

14.1. Ali postoji ono loše u nama (naša moralna pokvarenost), ono što nam krade tu sreću – „iskrivljava“ sliku Božju. Ona nas proždire, čini nas nesretnima, zamagljuje nam sliku za koju smo stvoreni da prikazujemo. I to treba priznati sam sebi, pokajati se, i boriti se protiv toga. Ako to učinimo, već sada, dok smo tu, možemo iskusiti slatke predznake pobjede koja će se dogoditi u budućnosti. Kada će nas Bog uskrisiti, i u treptaju oka nas transformirati u ljude koji ćemo biti, a to je; „moralno, i savršeno dobra ljudska bića.“

14.2. Da li možemo zamisliti život bez grijeha koji očito svi mi nosimo u sebi? Kakav će to život biti. Sada i ovdje ljudi imaju nevjerojatan potencijal u sebi, ali zamislimo kakav ćemo tek potencijal imati kada postanemo „savršeno dobra bića.“

14.3. Ja osobno ne želim prestati postojati, ja želim biti to ljudsko biće – nova rasa ljudi. Želim skupa sa svojim Stvoriteljem prebivati u njegovoj neiscrpoj mudrosti. Jer ako je ovu realnost tako predivnu i veličanstvenu stvorio. Mogu samo zamisliti šta nas čeka u budućnosti.

15. Fokus djeteta Božjeg nije na „sada i ovdje.“ Mislim da je apostol Petar rekao; „Mi smo samo putnici u ovom životu.“ Sa tom perspektivom ja prilazim tom mladiću, ja – kao dijete Božje, sam svjestan da moja zadaća nije boriti se za njegova prava ovdje i sada. Moja zadaća je brinuti se za njegovu budućnost!

15.1. Svi mi u ovom životu imamo neki teret (grijech) unutar sebe sa kojim se moramo nositi. Teret tog mladića je sigurno velik, ne mogu ni zamisliti biti u njegovoj koži, i sa čim se on mora nositi svakodnevno.

Ključ je prepoznati sebe, tko smo mi pred Svetim Bogom. Ili ćemo ustrajati i boriti se protiv tog tereta, i ponosno nositi „križ pobjede“ kao i naš Gospodin Isus Krist. Ili ćemo „baciti križ“ i reći Bogu; „Ja želim svojim putem, ja znam šta je najbolje za mene!“

16. Isto tako, ovaj događaj ukazuje koliku mržnju je od ovoga svijeta osjetio taj mladić na svojem tijelu dok su mu to učinili. Ali i dalje većina ljudi želi biti prihvaćena sada i ovdje. Zašto? Jer ne žele gledati u ono „nevidljivo, vječni život.“ Njihov život je „sada i ovdje.“ Samo oni koji su odlučili svim svojim srcem tražiti „biser“, oni koji su odlučili izaći iz „tame u svijetlo“, oni su djeca Božja. Zbog tog razloga želim biti svijeća koja će pomoći tom mladiću pokazati put do pravog „svjetla - vječnog blagoslova.“ Gdje možemo „on, ja i Isus“ biti obitelj jednog dana. Djetetu Božjem - ja vjerujem - to mora biti glavni motiv.

17. Na meni je da posijem sjeme mudrosti koju je Bog poslao po svome Sinu Isusu u ovaj svijet. Ali ako taj mladić želi svoj najbolji život sada i ovdje – želi odbaciti taj križ, i prihvaća da je biti gej sasvim nešto normalno, ja tu nažalost ne mogu ništa učiniti.

17.1. Nadam se da sam vam barem donekle otvorio oči; zašto bi ja svjedočio tom mladiću i motivirao ga da se pokaje pred Svetim Bogom. Moja motivacija ne proizlazi iz moje samo pravednosti i uvjerenja da sam ja bolji od njega, Nisam! Ona proizlazi iz shvaćanja šta nam Bog želi darovati ako se samo iskreno pokajemo i vratimo k Njemu.

17.2. Za kraj, nadam se da će taj pravoslavni svećenik imati priliku podijeliti tu istinu – pravu biblijsku perspektivu sa mladićem. Ali ako taj svećenik nije sebe upoznao, zajecao pred Bogom. Ako ga njegova vjera u križ nije koštala, ako nije izgubio sebe da bi dobio Krista, onda on ni ne može svjedočiti tom mladiću o pravoj „snazi, dubini i bogatstvu križa.“